

hvorfor Mange ikke have fundet sig besøiede til at komme til Rigsdagen eller Regeringen for at faae Pension, inden de blive ældre. Fra Krigen 1848—49—50 kender jeg mere end eet Exempel paa, at Folk have faaet Saar, der ikke, medens de vare unge, have været dem til Hinder for at forserge deres Familie, men som først have vist deres Virkning i en senere Alder. Jeg tror ogsaa, at naar den høitærede Finansminister stadig kom tilbage til, at Folk kunde komme med deres Andragender, saa er der dog een Ting, der faktisk har gjort, at der er Misfornoieelse tilstede hos Invaliderne, og det er, at til forskjellige Tider baade efter den første og den anden Slesvigske Krig har den Kommission, der har med Sagen at gjøre, slettet mange Invalider, der tidligere have faaet Understøttelse, og de Invalider, der ere bleven slettede, have naturligvis næret Frygt for at komme igjen, naar de engang ere bleven slettede af en Kommission, hvort der sidder et lægekyndigt Medlem. Naar vi komme ind paa Enkeltighederne, maa vi Røgsfolk jo vare meget forsigtige, thi vi have jo ikke Spor af Røgsfundstab, men der er Tilfælde, hvor Røgsfolk, om de endog foreholde sig dette, tør driste sig til at have en Mening. Naar jeg saaledes, naar jeg tidligere har taget Ordet i denne Sag, har nævnt et Exempel paa, at en Mand er bleven faaret i en saa vigtig Del af Legemet som Skulderen i den Grad, at løse Ben git ud af Skulderen, og den paaagjældende Invalid efter i nogle Aar at have faaet Understøttelse senere er bleven strøget, tror jeg nok, at jeg tør paastaa, at hvor en saa vigtig Del som Skulderen er bleven stude i Stykker, saa at løse Ben git ud af den, kan denne Mand ikke vare arbejdsdygtig. Det er eet Tilfælde, og jeg kunde nævne mange andre Exempler, som jeg selvfølgelig ikke skal trætte det ærede Thing med. Men det er, tror jeg, en væsentlig Grund til Misfornoieelsen. Nu siger den høitærede Finansminister, at han kræver ikke et fuldstændigt juridisk Bevis for at yde Invalidehjælp, og det maa indrømmes, at den høitærede Minister virkelig for sit Vedkommende har leveret et vægtigt Bevis for, at der ialtsald fra hans Side bliver gjort humane Hensyn gjældende; men jeg kan dog ikke lade være at omtale, hvad den ærede Ordfører ogsaa bemærkede, og hvad jeg veed er Hveres Opsattelse, at Invalidebestyrelsen desuagtet forlanger juridisk Bevis. Det skulde ikke falde mig ind at komme ind derpaa, naar ikke den ærede Ordfører havde fremdraget Spørgsmaalet, at det er en bekendt Sag, at det er Røgen ved Invalidebestyrelsen, som tager det saa strengt med disse Folk. Den høitærede Finansminister sagde, at han var vis paa, at det var en samvittighedsfuld Mand. Ja, det er jeg ogsaa. Netop i Kraft af sin Samvittighedsfuldhed tager han det saa nøie, som han gjør, men det er ogsaa netop det, der skulde komme ud af denne Forhandling,

at, naar Invalidebestyrelsen og dens Røge høre, at det er baade Rigsdagens og den ærede Finansministers Mening, at der skal gjøres humane Hensyn gjældende overfor disse Folk, det saa vil virke paa Invalidebestyrelsen og Røgen. Naar den høitærede Finansminister udtalte, at denne Røge hærken har Røde eller Stemme i Invalidebestyrelsen, siger jeg, at det kan godt være muligt, men det maa selvfølgelig overfor Bestyrelsen have den allerførste Røgt, hvorledes Røgen dømmes, da den naturligvis bestaar af Røgsfolk, saaledes som vi Andre for Størstedelen ere. Altsaa Ingen vil brevide den vedkommende Røge, at han er samvittighedsfuld; men det er jo en velbekendt Sag, at denne Røge ved Invalidebestyrelsen figter temmelig strengt, naar han skal underløge, og det er en ligesaa bekendt Sag, at der for Dieblirket findes en Formand i Invalidebestyrelsen, som Alle ere enige om er i høj Grad human. Den ærede Ordfører udtalte i sit andet Foredrag, at han var akkurat ligesaa nær, efter at den høitærede Minister havde talt som før. Men det tror jeg ikke er fuldstændig rigtigt. Jeg tror, at vi maa være den høitærede Minister taknemlige for hans Udtalelser, og at vi, som ønske en human Fortolkning overfor dette Forhold, ikke vilde handle i denne Sags Interesse, hvis vi ikke holdt fast ved den høitærede Ministers Udtalelser, som jeg tror, kunde hjælpe os til det Maa, som vi ville naae. At det forholder sig saaledes, at en ikke human Fortolkning er bleven gjort gjældende, leverede netop den sidste ærede Taler det bedste Bevis for ved at anføre, at der er blevet negtet fra Invalidebestyrelsens og Ministeriets Side en Mand Understøttelse, hvem Domstolene derefter tilkjendte Understøttelse. Det forekommer mig, at man ikke kan faae et bedre Bevis for, at der ikke altid gjøres en human Fortolkning gjældende paa høiere Steder. Men nu siger jeg, at, naar den høitærede Minister anførte saa mange Beviser, som han nævnte, for, at der var lutter Humanitet i Finansministeriet i disse Sager, og at der var tilkjendt Understøttelser, selv om ikke det fuldstændige Bevis var leveret for, at der var en Narjagsforbindelse mellem det Saar, som Vedkommende havde modtaget, og hans nuværende Invaliditet, da skulle vi slaa dette fast og være glade ved en sliq Udtalelse fra Finansministeren i Naab om, at denne Udtalelse vil have sin Virkning paa de Autoriteter, som staa under Ministeren. Naar disse vide, at deres høie Chef ønsker, at en saadan human Fortolkning skal gjøres gjældende, som han har nævnt mangfoldige Exempler paa, da forekommer det mig, at der er Grund til at tro, at de maa følge efter. Det er jo i Korthed det, vi puste her fra Rigsdagens Side, selv om det ogsaa skulde koste Penge, at, naar der vel ikke er fuldt Bevis, men der er Sandsynlighed for, at den Vedkommende ved sin Deltagelse i Krigen og ved det modtagne Saar